

Arrest

nr. 308 707 van 24 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat J. HARDY**
 Rue de la Draisine 2/004
 1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoekende partij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Frankrijk op 21 november 2022 en op 15 februari 2024.

1.3. Op 22 mei 2024 worden de Franse autoriteiten verzocht tot terugname van verzoekende partij op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling

van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De Franse autoriteiten stemmen op 7 juni 2024 in met het terugnameverzoek.

1.4. Op 14 juni 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 17 juni 2024. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...) 1985

geboorteplaats: Basawel

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer (...), (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 16.05.2024 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 16.05.2024 diende hij ook een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens zijn persoonlijk gehoor bij onze diensten op 21.05.2024 stelde de betrokkene nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en gaf hij aan dat zijn taskara (Afghaans identiteitsdocument) is achtergebleven in Afghanistan.

Dactyloscopisch onderzoek d.d. 16.05.2024 in het kader van dit verzoek leidde tot meerdere treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. De treffers tonen aan dat de betrokkene op 21.11.2022 en op 15.02.2024 internationale bescherming vroeg in Frankrijk. De treffers tonen eveneens aan dat de betrokkene op 23.10.2023 internationale bescherming vroeg in België.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord door onze diensten op 21.05.2024. Hij verklaarde sedert 15 jaar geleden religieus gehuwd te zijn met mevrouw (...) (34 jaar oud, Afghaanse nationaliteit), die haar huidige verblijfplaats kent te Basawel, Afghanistan. De betrokkene stelde daarnaast ook sedert 2018 religieus gehuwd te zijn met (...) (23 jaar oud, Afghaanse nationaliteit), die eveneens haar huidige verblijfplaats kent te Basawel, Afghanistan. De betrokkene stelde 6 minderjarige kinderen ((...), (...); (...), (...); (...), (...); (...), (...); (...), (...); (...), (...)) te hebben bij zijn eerste vrouw. Hij gaf aan dat al zijn kinderen verblijven in Basawel, Afghanistan. De betrokkene maakte geen gewag van in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan 8 dagen na de machtsovername van de Taliban heeft verlaten, omwille van problemen met de Taliban. Hij verklaarde dat hij hierop via Pakistan, Iran, Turkije en Bulgarije naar Servië is gereisd, waar hij ongeveer 15 dagen heeft verbleven in een opvangkamp ('Dorinawas' kamp). De betrokkene stelde hierna zijn reis te hebben verder gezet via Bosnië, Kroatië, Slovenië en Italië tot in Frankrijk, waar hij in 2022 is gearriveerd. Hij verklaarde dat hij in Frankrijk werd opgepakt en dat hij er werd verplicht om asiel te vragen. Hij gaf aan dat hij na een verblijf van ongeveer 13 of 14 maanden in 'La Chapelle' Frankrijk heeft verlaten en is doorgereisd tot in België. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat de betrokkene op 23.10.2023 internationale bescherming vroeg in België. De betrokkene gaf aan dat hij 6 maanden geleden terugkeerde naar Frankrijk en daar voor de 2de keer een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Tijdens zijn gehoor verklaarde de betrokkene eerst dat hij de 2de keer zo'n 3 à 4 maanden in Frankrijk is gebleven, maar hij corrigeerde zich later door te stellen dat hij slechts 3 dagen in Frankrijk verbleef en daarna terugkeerde naar België.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hier vrienden heeft. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er nooit een plaats heeft gekregen in een opvangcentrum en omdat hij er niet goed werd behandeld. De betrokkene gaf daarnaast ook aan dat zijn asielaanvraag in Frankrijk werd geweigerd en dat er dus geen reden is om terug te keren.

Op 22.05.2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties. Op 07.06.2024 lieten de Franse bevoegde diensten weten dat ze het terugnameverzoek accepteren met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene gaf aan zich te verzetten tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er nooit een plaats heeft gekregen in een opvangcentrum en omdat hij er niet goed werd behandeld. Vooreerst willen we er op wijzen dat de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van

de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) in 2024 een totale capaciteit van 109.814 kennen, terwijl er in 2020 slechts 98.564 waren (pagina 120). In de loop van 2024 zouden er door de bevoegde diensten nog 1000 bijkomende plaatsen gecreëerd kunnen worden, waarvan 500 plaatsten in het CADA-systeem en 500 in het CAES-systeem. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions i regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 127). Verder wensen we te stellen dat het gegeven dat de betrokkene in bepaalde specifieke omstandigheden zijn recht op opvang kan verliezen, niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betekent.

Betreffende de stelling van de betrokkene, met name dat hij in Frankrijk slecht werd behandeld, benadrukken we dat betrokkene de omstandigheden hiervan niet verder duidde of staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. We wensen in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse autoriteiten, een klacht kon indienen bij de daarvoor bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene, met name dat zijn asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvragen van de betrokkene werden afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen dat zijn asielaanvragen in Frankrijk telkens werden afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

De Franse instanties stemden op 07.06.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert herhalen we dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem

gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Middels het akkoord van 07.06.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. Frankrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, en Sébastien Charre, "Asylum Information Database - Country Report : France – 2023 Update", laatste update op 24.05.2024, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 74).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 74). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs, Charles de Gaulle, betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de préfecture de Police de Paris (8e bureau). Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden

overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 111-112) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook in 2023 asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 120). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling

van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. De eerste 3 maanden van hun verblijf hebben ze enkel recht op dringende medische zorgen. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (AIDA-rapport p. 131-132). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij onze diensten op 21.05.2024 gezond te zijn.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Kennelijke appreciatiefout en schending van:

artikel 33 van de Geneefse Conventie;

artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM");

artikelen 1 à 4 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("het Handvest");

artikelen 3, 4, 18 en 26 van de Dublin-Verordening (604/2013)

artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ("Vw");

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht;

1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 33 van de Geneefse Conventie:

"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Artikel 3 van het EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 1 van het Handvest beschermt deze rechten op dezelfde manier:

"Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd."

Artikel 2 van het Handvest - Recht op leven

"Eenieder heeft recht op leven.

Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld."

Artikel 3 van het Handvest - Recht op menselijke integriteit

“1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*
- het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,*
- het verbod van het reproductief klonen van mensen.”*

Artikel 4 van het Handvest - Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2 van het Dublin-Verordening:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 18 van het Dublin-Verordening:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

- a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;*
- b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.*

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.

In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU..”

Artikel 26 van het Dublin-Verordening :

“Artikel 26

Kennisgeving van een overdrachtsbesluit

1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch

adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.

De lidstaten zien er op toe dat aan de betrokkene, samen met het in lid 1 bedoelde besluit, informatie wordt meegedeeld over personen of instanties die hem rechtsbijstand kunnen verlenen, indien die informatie hem niet eerder is verstrekt.

3. Wanneer de betrokkene niet door een juridisch adviseur of een andere raadsman wordt bijgestaan of vertegenwoordigd, stellen de lidstaten hem van de voornaamste elementen van het besluit, die altijd informatie omvatten over de beschikbare rechtsmiddelen en de termijnen om daarvan gebruik te maken, in kennis in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijs kan worden verondersteld dat hij die begrijpt."

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn:

"Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public ; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable" (RV nr 126157, 8.12.2013)

Artikelen 3 van de Dublin-Verordening en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval, in bijzonderheid de familiebanden en hoger belang van de betrokken kinderen.

Artikel 51/5 §4 Vw:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft."

Artikel 62 Vw:

"§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

- 1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;
- 2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;
- 3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;
- 4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;
- 5° een politieambtenaar;
- 6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;
- 7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;
- 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfsplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

- 1° bij aangetekende brief;
- 2° per bode, met ontvangstbewijs;
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."

Artikel 74/13 Vw:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 62 VW, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

2.1. EERST ONDERDEEL

De bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, schendt de artikelen 3 en 18 van de Dublin III-verordening, artikel 51/5 Vw en de motiveringsverplichting rustende op verwerende partij (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vw) doordat verweerder een bevel uitvaardigt het grondgebied te verlaten, zonder in de motivering een passende rechtsgrondslag te vermelden, zonder dat de bovengenoemde artikelen van de Dublin III-verordening dit toelaten of volstaan, en zonder dat artikel 51/5 Vw een geldige rechtsgrondslag is voor de vaststelling van een dergelijke beslissing.

Het is niet aanvaardbaar dat verwerende partij een beslissing neemt met de titel "bevel om het grondgebied te verlaten" tegen een asielzoeker, zelfs in het kader van een Dublin-procedure. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een uitwijzingsbeslissing en er bestaat geen basis voor het nemen van dergelijk besluit. Wat de wetgeving toestaat is een overdrachtsbeslissing, en dat is fundamenteel verschillend.

De titel is uiteraard belangrijk en vormt een integraal onderdeel van de motivatie. Deze titel is uiterst problematisch en vormt op zijn minst een ernstig motiveringsprobleem.

Asielzoekers zijn een zeer speciale categorie vreemdelingen, en de Dublinverordening biedt hen vele beschermingsgaranties (recht op informatie, eerlijke behandeling, transparante procedure, etc.) en hen "bevelen het grondgebied te verlaten", vooral gezien de ingewikkelde bewoordingen die worden gebruikt, is in strijd met het EU-recht.

Aan het HvJEU zal een prejudiciële vraag moeten worden gesteld, conform artikel 267 VWEU, over de vraag of het EU-recht toestaat dat een overdrachtsbesluit wordt genomen in de vorm en onder de titel van een "bevel om het grondgebied te verlaten", waarin met name wordt bepaald dat "de genoemde persoon moet het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis volledig toepassen".

De vraag zou zo kunnen worden gesteld:

"Staan artikelen 4, 26 en 27 van de Dublin-Verordening (604/2013) toe dat een overdrachtsbesluit wordt genomen in de vorm en onder de titel van een "bevel om het grondgebied te verlaten", waarin met name wordt bepaald dat "de genoemde persoon moet het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis volledig toepassen"?

We kunnen er alleen maar van overtuigd zijn dat achter deze misleidende titel en deze voor gewone stervelingen onbegrijpelijke zinnen de wens schuilt om de bestemming van de beslissing te misleiden en hem ertoe aan te zetten het Schengengrondgebied te verlaten.

Uiteraard betekent het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit soort beslissingen dagelijks neemt, of zelfs dat zij voldoet aan bijlage 26quater van het Koninklijk Besluit, niet dat de genomen beslissing wettig en geldig gerechtvaardigd is: de Dublinverordening en de wet zijn uiteraard hiërarchisch superieur aan het Koninklijk Besluit en de praktijken van verwerende partij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is daarom onwettig en moet worden geannuleerd.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

De afwezigheid van termijn (i.e. een termijn van 0 dagen) voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten is tegenstrijdig met de toepasselijke nationale en Europese wetgeving.

In hoofdorde

Het bevel om het grondgebied te verlaten is onwettig en schendt artikel 74/14 VW daar het geen termijn om het grondgebied te verlaten bevat en daar dit (afwezigheid van) termijn niet op passende manier gemotiveerd is.

Verwerende partij neemt een "bevel om het grondgebied te verlaten" en bijgevolg is artikel 74/14 VW, die de termijn beslissing tot verwijdering regelt, van toepassing. De keuze van een termijn moet dus, op basis van deze artikel, altijd worden gemotiveerd door verwerende partij in zijn beslissingen, quod non in casu. De bestreden beslissing is, voor zover het geen termijn voorziet zonder motivering, onwettig en moet worden vernietigd.

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een weigering van verblijf met grondgebied te verlaten te nemen, en geen "beslissing tot overdracht" zoals bedoeld in artikel 51/5 Vw. Artikel 74/10 Vw voorziet geenszins dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 Vw is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

In een arrest nr. 187 290 dd. 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:

In ondergeschikte orde

Als er echter – en in tegenstelling tot de motivering van de beslissing - sprake zou zijn van een "overdrachtsbesluit" in de zin van de Dublin III-verordening, dan vereist de regeling (artikelen 4 en 26) van deze verordening dat de informatie met betrekking tot de overdracht van verzoeker duidelijk wordt uiteengezet, evenals de steun waarop hij of zij recht heeft.

De Dublin III-verordening laat verwerende partij niet toe om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen zonder termijn. Deze bepalingen dienen bovendien gelezen te worden met de overweging 24 van de Verordening: "Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie (1), kan een overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming plaatsvinden op basis van vrijwilligheid, in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide. De lidstaten dienen vrijwillige overdracht te bevorderen door passende informatie aan de verzoekers te verstrekken [...]."

Overweging 24 benadrukt ook het belang van duidelijke informatie over de overdracht, in tegenstelling tot het bevel om het grondgebied zonder termijn te verlaten, dat volledig onverenigbaar lijkt met de EU-wetgeving.

De Dublin III-verordening laat verwerende partij niet toe om een bevel om het grondgebied zonder termijn te verlaten aan te nemen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.3. DERDE ONDERDEEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 en 52 van de Handvest, alleen en gepaard met de artikelen 3 en 18 van de Dublin-verordening, de artikelen 74/13 Vw, het

zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Frankrijk.

Vooraleer de bestreden beslissing te nemen had verwerende partij een zorgvuldige analyse moeten voeren van de risico van schending van verzoekers rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van het EU-Handvest, quod non in casu.

Algemene informatie bevestigt dat de Franse Staat niet in staat is asielzoekers in goede omstandigheden op te vangen. Er is namelijk sprake van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen.

Uit het laatste AIDA-rapport blijkt dat de helft van de asielzoekers niet wordt gehuisvest vanwege een schrijnend gebrek aan plaatsen in de centra (onze onderstreping) 1

1 AIDA, "Country report: France", laatste update mei 2024, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/05/AIDA-FR_2023-Update.pdf :

"In practice, the orientation of asylum seekers to accommodation takes place in the days or weeks following the OFII interview, but only half are accommodated in reception centres for asylum seekers.

[...]

Asylum seekers are only accommodated when there is enough capacity. Yet, places are currently insufficient as a result of which OFII must prioritise cases based on individual circumstances and vulnerability" (AIDA-rapport, p. 111)

Zie ook (p. 100) :

"The number of asylum seekers without material reception conditions is an increasingly important and worrying issue. If we compare the number of asylum applications pending at the end of 2023 according to Eurostat (146,175) and the number of asylum seekers benefitting from reception conditions at this date (102,196 persons in total at the end of December 2023 according to OFII), 627 this means more than 40,000 asylum seekers do not have reception conditions in France."

Zie ook (p. 120):

"In 2023, the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application. At the end of the year, the Ministry of Interior stated that 59% of asylum seekers eligible to material reception conditions – i.e., 102,196 persons in total at the end of December 2023 according to OFII639 – were effectively accommodated compared to 58% at the end of 2022. 640 If we add asylum seekers who do not benefit from reception conditions, we can consider that 84,971 asylum seekers were not accommodated in dedicated places in France (excluding overseas) as of the end of 2023 (according to Eurostat, 146,175 asylum application were pending in France at the end of 2023 and about 61,204 asylum seekers were accommodated at this date according to OFII641 excluding CAES considered as temporary accommodation before orientation) - a part of them (unknown) however did not express the need to be accommodated.

ECRE's report on the reception conditions of refugees and asylum seekers in Europe demonstrates that France has consistently fallen short of its obligations to provide accommodation to all asylum seekers on its territory, despite a considerable expansion of its reception infrastructure and a proliferation of types of accommodation.⁶⁴² The following figures provides an overview of the evolution of first-time asylum applicants registered with OFPRA and capacity in France. However, it should be noted that this graph present first-time applicants during the year, to which must also be added those with ongoing proceedings having applied in years prior."

Zie ook (p. 121; eigen onderstreping):

"In practice, there is a discrepancy between the type of places available and the reality of asylum seekers in France. Many reception centres have been organised so as to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women to be accommodated. A parliamentary report contrasts this with the fact that, at least in the context of regional orientation, 61.8% of asylum seekers were single men, 27.1% families and 11.1% single women, while of the 3,000 empty accommodation units available in July 2021 (corresponding to 5,000 people), 71% were places designed to accommodate families.⁶⁴³

Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging their appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist."

Uit het AIDA-verslag blijkt dat de opvangvoorzieningen voor "Dubliners" niet adequaat zijn (p. 74) :

"Support and assistance to Dublin returnees remains complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy – Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has welcomed Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a safe conduct (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from

Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur: (1) On the one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to the PADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.

(2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation.

In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are deemed to present themselves at the PADA run by Forum réfugiés – Cosi to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris. (...)"

Verzoeker weet dat hij geen materiële opvang zullen krijgen, in geval van terugkeer, gezien zijn verleden ervaring.

Hij loopt ook het risico dat zijn nieuwe verzoek om internationale bescherming door de Franse autoriteiten niet-ontvankelijk wordt verklaard, aangezien hij reeds een negatieve beslissing heeft gekregen.

Bovendien ontvangen "Dubliners" alleen materiële bijstand indien hun verzoek om internationale bescherming ontvankelijk wordt geacht:

"All asylum seekers are offered material reception conditions under Article L. 551-9 Ceseda. This provision applies to all asylum seekers even if their claim is channelled under the accelerated or Dublin procedure. The only nuance is that asylum seekers under the Dublin procedure do not have access to reception centres for asylum seekers (CADA)." (AIDA-rapport, p. 112).

Als gevolg daarvan loopt verzoekende partij opnieuw het risico zonder huisvesting te komen zitten en gedwongen te worden op straat te slapen (onze nadruk):

"Asylum seekers who fall under the Dublin procedure in France can in theory benefit from emergency accommodation up until the notification of the decision of transfer, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure. In practice, however, many persons subject to Dublin procedures (applicants or returnees) live on the streets or in squats because of the overall lack of places. At the end of 2023, only 10,909 out of 36,917 asylum seekers under Dublin procedure were accommodated (29,6%).⁶⁴⁹" (AIDA-rapport, p. 122)

Door dit gebrek aan infrastructuur om hen op te vangen zijn asielzoekers gedwongen op straat te slapen, in ware kampen die gekenmerkt worden door rampzalige leefomstandigheden (onze accenten):

"Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum seekers. As stated above, only about 59% of asylum seekers eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2023. The shortcomings of the French reception system were condemned in December 2022 by the UN Committee on the elimination of racial discrimination.⁶⁵³ People have no choice but to turn to squalid living conditions, including in informal camps, which are regularly dismantled by the authorities, with or without a planned accommodation solution.

In Paris, from 2019 to end of 2021, 27,508 migrants were evacuated from camps and accommodated through 109 operations carried out by the authorities, ⁶⁵⁴ including a violent evacuation in November 2020 widely condemned by NGOs, media and politicians. ⁶⁵⁵ In 2022, 6,668 persons were evacuated from the Parisians camps.⁶⁵⁶ In 2023, 6,443 persons were evacuated.⁶⁵⁷ A coordination unit to deal with these situations was set up in January 2021, bringing together the authorities and associations. ⁶⁵⁸ The implementation of a national reception scheme, allowing better orientation from the Paris region to accommodation in other regions, enabled the orientation of 36,106 migrants in 2021 and 2022. However, some NGOs report numerous cases of people who could not be accommodated following these operations or who were placed in detention.⁶⁵⁹

In Calais, regular dismantlement operations have been carried out since 2015, as described in the previous updates of this report.⁶⁶⁰ Yet, hundreds of migrants were still living in makeshift camps in Calais area throughout 2023. Early 2023, NGOs stated that about 800 migrants were in Calais and its surroundings.⁶⁶¹ Following a visit to the informal camp in Calais in September 2020, carried out upon the request from 13 NGOs, the Ombudsman noted sub-standard living conditions. ⁶⁶² A report published by Human Rights Watch in 2021 stated that people living in camps in Calais and surroundings have still an insufficient access to basic needs, such as access to water point, food supply, health care, and sanitary facilities. ⁶⁶³

Furthermore, in reaction to the sinking of a small boat during the Channel crossing on 24 November 2021, in which 27 persons died, the Ombudsman reiterated its previous recommendations made in 2015 and 2018. It asked for the halt of systematic dismantlement in Calais, which appears to be done in complete violation of migrant's fundamental rights. It also underlined that every dismantlement should strictly respect procedures, human dignity and research for durable accommodations.⁶⁶⁴

In its annual report published in June 2022, Human Rights Observer (HRO), an organisation which monitors police evictions in northern France, stated that 1,226 dismantlement operations took place in Calais and 61 in Grande-Synthe throughout 2021.⁶⁶⁵ During all these operations, HRO stated that 10,121 tents were seized, 205 people were arrested, and 127 migrants were victims of police brutality. ⁶⁶⁶ During a dismantlement at the end of December 2021, confrontations were reported between police officers and migrants. During the operation, 15 police officers and 3 migrants were injured. At the beginning of January 2022, a substantial police operation was organised in the same place, to complete the dismantlement. About 100 police officers were deployed in order to evacuate a camp of 50 migrants. ⁶⁶⁷ An investigation published by a journalist at the beginning of 2023 confirms the persistence of violence and police harassment in the Calais region in order to avoid the establishment of camps. ⁶⁶⁸ In 2023 (until December), 16,041 persons were, in some cases forcibly, evacuated or evicted by authorities in this region.⁶⁶⁹

On 16 November 2021, one of the largest dismantlement operations happened in Grande-Synthe. Approximately 1,200 persons were evacuated, during a substantial operation involving more than 300 police officers. NGOs stated that this large operation has led to placements in accommodations centres for all the persons involved, but under duress, and without any interpreter to inform them of the implication of this procedure.⁶⁷⁰

On 30 November 2023, 1,244 persons were evacuated from camps in the North of France. ⁶⁷¹ Some NGOs denounced repressive action which did not take into account the wishes of the people and did not constitute a lasting solution.⁶⁷² (AIDA-rapport, pp. 124-125).

Deze tekortkomingen op het gebied van opvang en huisvesting hebben geleid tot verschillende rechtszaken en veroordelingen van de Franse staat, zowel op nationaal als op internationaal niveau (onze nadruk):

"In recent years, courts have also condemned the situation in Calais. In July 2017, the Council of State ruled that State deficiencies in Calais exposed migrants to degrading treatment and ordered the State to set up several arrangements for access to drinking water and sanitary facilities.⁶⁷³ In a report published in December 2018, the Ombudsman denounced a "degradation" of the health and social situation of migrants living in camps in the north of France, with "unprecedented violations of fundamental rights".⁶⁷⁴ On 21 June 2019, the Council of State ordered the northern prefecture of France to adopt important sanitary measures to support around 700 migrants living near a sport hall in the commune of Grande-Synthe. The application for interim measures had been filed by 9 civil-society organisations and the commune of Grande-Synthe. It demonstrated that both the inhumane living conditions of the migrants and the failure to act of the Government were a violation of the migrant's fundamental rights.⁶⁷⁵ Following the decision of the Council of State, the French prefect had 8 days to adopt numerous sanitary measures such as installing water points, showers and toilets, but also to provide information to migrants on their rights in a language they understand. In 2022 and early 2023, actions by the authorities to limit the distribution of water or food have been observed, such as the blocking vehicle access to water and food distribution sites with equipment (rocks, etc.)⁶⁷⁶ and the limiting authorised distributions only to organisations funded by the State. ⁶⁷⁷ However, these late limitations were considered illegal by the Administrative court in October 2022, a position reiterated in July 2023 (situation in Ouistreham), ⁶⁷⁸ and October 2023 (situation in Paris)⁶⁷⁹.

On 10 February 2021, the National Consultative Commission on Human Rights (CNCDH) issued an opinion where it stated that, five years after its previous visit on site, the dignity of the people exiled in Calais and Grande-Synthe was still being violated. It confirmed that in 2020 more than 1,000 evictions were carried out in Calais, and 33 evictions in Grande-Synthe. Access to drinking water, food, showers, toilets as well as basic health services is not guaranteed. It called for the re-establishment of dialogue and cooperation between all the stakeholders involved in order to ensure the protection and dignity of the concerned individuals. It also recalled the best interest of the child and the necessity to introduce guarantees for unaccompanied minors as well as vulnerable groups such as women or victims of human trafficking.⁶⁸⁰ (AIDA-rapport, pp. 125-126)

En (onze nadruk):

"In some other cities (Nantes, Grande-Synthe, Lyon, Bordeaux, Metz) migrants often live in the street. Some of them are asylum seekers eligible for accommodation centers but not housed due to the lack of places. The issue of homelessness in France has also been scrutinised by the European Court of Human Rights (ECtHR). On 2 July 2020, the ECtHR published its judgment in *N.H. and others v France* concerning the living conditions of homeless asylum applicants as a result of the failures of the French authorities. The case concerns 5 single men of Afghan, Iranian, Georgian and Russian nationality who arrived in France on separate occasions. After submitting their asylum applications, they were unable to receive material and financial support and were therefore forced into homelessness. The applicants slept in tents or in other precarious circumstances and lived without material or financial support, in the form of Temporary Allowance, for a substantial period of time. All of the applicants complained, inter alia, that their living conditions were incompatible with Article 3 ECHR.⁵⁴⁶ However, in the case of *B.G. and others v. France*, the ECtHR

unanimously ruled on 10 September 2020 that, inter alia, the living conditions in a French tent camp on a carpark did not violate Article 3 ECHR.” (AIDA-rapport, p. 126).

Deze tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers worden ook bevestigd door een onderzoek van de NGO "Action contre la faim"²

2 Action contre la faim, « L'enfer des demandeurs d'asile en France », 14 februari 2022, beschikbaar op : <https://www.actioncontrelafaim.org/a-la-une/lenfer-des-demandeurs-dasile-en-france/> :

« Pour ceux qui n'ont pas de famille ou de proches pour les accueillir, l'arrivée à Paris rime trop souvent avec la rue. 96% des personnes interrogées ont déjà dormi à la rue ou en squat. Le passage à la rue est donc quasi-systématique pour les demandeurs d'asile. En cause, le parc d'hébergement d'urgence est saturé. En outre, l'accès au logement est soumis à un enregistrement préalable de leur demande en préfecture, les personnes n'ont d'autres choix que de dormir dans la rue en attendant que leur demande soit enregistrée ou que des places se libèrent une fois la demande enregistrée. Un nombre important de personnes vivant à la rue ont rapporté des faits de violences allant du vol à l'agression physique. Les vols peuvent survenir lorsque les personnes sont à leurs rendez-vous administratifs et sociaux, partis chercher de la nourriture ou prendre une douche. Au regard du nombre et de la similitude des témoignages recueillis, on peut en conclure qu'il ne s'agit pas d'événements isolés mais que les personnes à la rue font face à une menace structurelle ».

Ook het gebrek aan financiële steun wordt in dit onderzoek benadrukt:

« A la difficulté de se loger s'ajoute la précarité financière de ce public. 79% des primo-arrivants déclarent n'avoir aucune ressource. 50% des demandeurs d'asile ne bénéficient pas de l'allocation qui leur allouée (ADA) tandis que la plupart d'entre eux (80%) n'a aucune autre source de revenu. Conséquence du manque de ressources : la difficulté à se nourrir. 60% d'entre eux font appel aux dispositifs d'aide alimentaire mis en place par les associations. Le nombre de demandeurs d'asile en situation de faim sévère est réduit de moitié lorsque ceux-ci bénéficient de l'allocation. Pour ceux qui n'en bénéficie pas, 50% des demandeurs dépendent exclusivement de l'aide alimentaire et 33% d'entre eux sont en situation de faim sévère ».

In het laatste AIDA-rapport wordt ook gewezen op de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden bij de toegang tot gezondheidszorg:

"Asylum seekers under the regular procedure, like any other third-country nationals below a certain income level, have access to healthcare thanks to the Universal Health Protection Scheme (PUMA). 715 Since January 2020, the 3-month residence requirement applies to all adult asylum seekers without exception.716 During the first three months, they only have access to emergency health coverage (Dispositif Soins Urgents et Vitaux). Children have access to health care coverage upon arrival. After this 3-month period, asylum seekers benefit from the PUMA.

The request to benefit from the PUMA is made to the social security services (CPAM) of the place of residence or domiciliation. The asylum seeker must submit documentary evidence of the 3-month residence requirement, the legality of their stay in France, their marital status and the level of their resources. As a result, during this 3-month period asylum seekers cannot see a doctor for free, except in hospitals in case of emergency, which means a postponement of treatment. Similarly, because of the 3-month residence requirement, the compulsory examination upon entry into the accommodation centres cannot be set up, psychological care is not accessible and vulnerability assessments are rendered more complicated. These 3 months without proper coverage impacts asylum seekers that also need to request a permit for medical reasons, as they are supposed to apply for that permit within exactly three months⁷¹⁷ (if they apply later without new circumstances, the application can be denied purely based on tardiness): during this period they must provide information on their medical situation and therefore consult a health professional for this, which is very complicated without health insurance.” (AIDA-rapport, pp. 131-132)”.
Uw Raad heeft onlangs een overdrachtsbesluit aan Frankrijk opgeschort, op grond van het AIDA-rapport van 2022 (RvV, arrest nr. 303 394 van 19 maart 2024), wegens het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen.:

[...]

Hier blijkt dat verzoeker het risico loopt onmenselijk en vernederend te worden behandeld indien hij naar Frankrijk zou worden teruggestuurd, hetgeen een schending van de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het Handvest zou opleveren. Hij kan er niet zeker van zijn dat hij een plaats in een opvangcentrum zal krijgen, dat hij onder fatsoenlijke omstandigheden zal worden opgevangen en dat hij de nodige basiszorg zal krijgen.

Bij de analyse van de opvangvoorzieningen die verzoeker in Frankrijk zou aantreffen, heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het cumulatieve effect ervan, hoewel deze voorzieningen cumulatief op verzoeker van toepassing zouden zijn indien hij naar Frankrijk zou terugkeren.

Daardoor heeft verwerende partij niet de nodige zorgvuldigheid betracht om ervoor te zorgen dat verzoekers grondrechten in het licht van de beschikbare informatie zouden worden geëerbiedigd in geval van terugkeer naar Frankrijk.

Derhalve moet de bestreden beslissing nietig worden verklaard.”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is

aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1 (d) van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dat aan Frankrijk toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar verzoek in België verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk, de Franse instanties instemden met de terugname van de verzoekende partij en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Frankrijk inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.2.3. De verzoekende partij voert in het eerste onderdeel van het middel een schending aan van artikel 3 en 18 van de Dublin III-Verordening, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht daar de verwerende partij een ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ uitvaardigt, zonder een passende rechtsgrond te vermelden, zonder dat de Dublin III-Verordening dit toestaat en zonder dat artikel 51/5, van de Vreemdelingenwet een geldige rechtsgrond kan vormen, dat het Europees recht niet toelaat ten aanzien van een Dubliner een bevel om het grondgebied te verlaten, te nemen, dat een prejudiciële vraag zal moeten worden gesteld of het EU recht toestaat dat een overdrachtsbesluit wordt genomen in de vorm en onder de titel van een bevel om het grondgebied te verlaten waarin wordt bepaald dat de genoemde persoon het grondgebied moet verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis toepassen, dat de titel misleidend is en hierachter de wens schuilt om hem te misleiden en hem ertoe aan te zetten het Schengengrondgebied te verlaten.

Artikel 26 (1) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. (...)”.

Het is duidelijk dat de bestreden akte een overdrachtsbesluit naar Frankrijk vormt in de zin van artikel 26 (1) van de Dublin III-Verordening. Bepalingen van Europese Verordeningen behoeven geen nadere omzetting in Belgisch recht.

De verzoekende partij is blijkens het verzoekschrift op de hoogte dat het gaat om een toepassing van de Dublin III-Verordening waarbij zij uitgebreid betoogt waarom zij van oordeel is dat zij niet naar Frankrijk kan overgedragen worden.

De verzoekende partij heeft zich derhalve met kennis van zaken kunnen verdedigen tegen de bestreden beslissing wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Zoals gezegd behoeven bepalingen van Europese Verordeningen geen nadere omzetting in Belgisch recht, maar het is niet verboden om in Belgisch recht bepalingen over overdrachtsbesluiten te voorzien.

Artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

De Raad ziet niet in waarom artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, naast de ettelijke verwijzingen naar de Dublin III-Verordening, geen passende rechtsgrondslag zou zijn voor de bestreden beslissing of waarom de term *“bevel om het grondgebied te verlaten”* de verzoekende partij in verwarring zou brengen of zou doen twifelen of het wel een overdrachtsbesluit betreft. Haar betoog ter ondersteuning van het derde onderdeel geeft er op het eerste zicht alleszins blijk van dat de verzoekende partij ondanks een deel van het opschrift van de bestreden beslissing, zeer goed beseft dat het een dergelijk besluit betreft.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig of misleidend is gezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar erin ook wordt gesteld dat de verzoekende partij *“zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten”*, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins waarom dit tegenstrijdig of misleidend zou zijn.

Betreffende de vermelding *“bevel om het grondgebied te verlaten”* wijst de Raad er ter verduidelijking en volledigheid nog op dat *in casu* geen klassiek *“bevel om het grondgebied te verlaten”* voorligt. Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, ligt thans onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Frankrijk. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de Terugkeerrichtlijn. Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een *“terugkeerbesluit”* is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is *“terugkeer”* het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van de verzoekende partij dat zij terugkeert naar haar land van herkomst of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Aangezien de verwerende partij heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”* en zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij teruggeleid zal worden naar Frankrijk, heeft de verwerende partij zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat de verwerende partij slechts toe de verzoekende partij over te brengen naar Frankrijk.

Gelet op voorgaande dient ook niet ingegaan te worden op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen, dit nog naast het gegeven dat een prejudiciële vraagstelling onverenigbaar is met de voorwaarden van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 30 juni 1999, nr. 81.491).

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen in het eerste onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

2.2.4. Voorts laat de verzoekende partij in het tweede middelonderdeel gelden dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden is daar de bestreden beslissing geen termijn om het grondgebied te verlaten bevat en de afwezigheid van termijn niet op passende manier is gemotiveerd, dat de keuze van termijn altijd moet worden gemotiveerd, dat uit niets blijkt dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de bestreden beslissing verwijst en op gedwongen wijze uitvoert, dat in tegendeel de verwerende partij het uitdrukkelijk heeft over een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, en geen beslissing tot overdracht, zoals bedoeld in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat artikel 74/10 geenszins voorziet dat artikel 74/14 niet van toepassing zou zijn in zulk geval, dat artikel 74/14 de enige bepaling is die de vaststelling van de termijn regelt. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit arrest nr. 187 290 van 22 mei 2017 van de Raad. Zij vervolgt dat indien er sprake zou zijn van een overdrachtsbesluit, het regime van de Verordening vereist dat informatie over de overdracht duidelijk wordt vermeld, evenals de steun waarop verzoekers recht hebben, dat de 24ste overweging het belang benadrukt van duidelijke informatie over de overdracht, dat dit wil zeggen dat het bevel om het grondgebied te verlaten totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht, dat de Dublin III-Verordening niet toestaat een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn uit te vaardigen.

De Raad stipt aan dat de verzoekende partij op dit punt geenszins kan worden bijgetreden. De 'basistermijn' van 30 dagen die op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, gaat uiteindelijk terug op Europese regelgeving die *in casu* niet van toepassing is. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn heeft betrekking op verwijderingsmaatregelen ten aanzien van derdelanders die illegaal op het grondgebied verblijven en niet op verzoekers om internationale bescherming. Ook het door de verzoekende partij in haar middel aangehaalde arrest (RvV 22 mei 2017, nr. 187 290) heeft dus betrekking op een terugkeerbesluit zoals bedoeld in voormelde richtlijn (bijlage 13). Onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft evenwel een Dublinoverdracht in de zin van de Dublin III-Verordening (bijlage 26^{quater}) tot voorwerp. De toepasselijkheid van Dublin III-Verordening is niet verenigbaar met de toepassing van Terugkeerrichtlijn aangezien de regelgeving onderscheiden procedures en waarborgen voorziet (cf. RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 VK).

De verzoekende partij kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de daarin voorzien bepalingen betreffende de afwezigheid van termijn, aangezien dit enkel voorbehouden is voor situaties die vallen onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, en zij aldus niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt.

Artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, die een omzetting vormt van de Dublin III-Verordening, bepaalt:

"Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft."

De Raad merkt op dat artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij aldus twee mogelijkheden biedt wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te

geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren. Door dit te doen schendt de verwerende partij op het eerste zicht artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet niet.

Uit voormelde bepaling blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens kan doen terugleiden, indien zij dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing gemaakt heeft van deze bepaling en dienaangaande heeft gemotiveerd *“Betrokkene zal teruggeleid worden naar Frankrijk”*. Hieruit blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat de bepaling *“en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”* uit artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt.

Gelet op wat voorafgaat en daar toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid om geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en gelet op het feit dat overweging 24 van de Dublin III-Verordening stelt *“Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie (1), kan een overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming plaatsvinden op basis van vrijwilligheid, in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide. De lidstaten dienen vrijwillige overdracht te bevorderen door passende informatie aan de verzoekers te verstrekken, en erop toe te zien dat overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek of onder geleide op humane wijze gebeuren, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid, en geheel in het belang van het kind, en met de grootst mogelijke consideratie voor de ontwikkelingen in de desbetreffende jurisprudentie, in het bijzonder wat de overdracht op humanitaire gronden betreft.”*, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het regime van de Verordening vereist dat informatie over de overdracht duidelijk wordt vermeld, evenals de bijstand waarop verzoekers recht hebben, dat de 24ste overweging het belang benadrukt van passende informatie over de overdracht, dat dit wil zeggen dat het bevel om het grondgebied te verlaten totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht, dat de Dublin III-Verordening niet toestaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn uit te vaardigen.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen in het tweede onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden overdrachtsbesluit kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Het middel dient derhalve verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.2.6. In een derde onderdeel meent de verzoekende partij dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout alsook van een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 3 en 18 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 1 tot 4 en 52 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent het risico op behandelingen strijdig met het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling in Frankrijk, dat vooraleer de bestreden beslissing te nemen de verwerende partij een zorgvuldige analyse had moeten voeren van het risico van een schending van haar rechten, wat zij niet gedaan heeft. Zij vervolgt met een betoog over de opvangvoorzieningen voor asielaanvragers, inbegrepen Dubliners, in Frankrijk en meent in Frankrijk geen materiële opvang te zullen krijgen gelet op haar “verleden ervaring”. Verzoekende partij voert tevens aan ook het risico te lopen dat haar nieuwe verzoek om

internationale bescherming door de Franse autoriteiten als niet-ontvankelijk wordt verklaard, aangezien zij reeds een negatieve beslissing heeft gekregen en ontvangen Dubliners enkel materiële bijstand indien hun verzoek om internationale bescherming ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partij vreest dan ook hierdoor het risico te lopen zonder huisvesting te zijn en gedwongen op straat te slapen, in kampen die gekenmerkt worden door rampzalige leefomstandigheden. Verzoekende partij wijst op de moeilijkheden die asielzoekers ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Te dezen steunt de bestreden beslissing, zoals blijkt uit wat voorafgaat, op de Dublin III-Verordening en niet op de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, p. 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, p. 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, p. 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Frankrijk, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en gezien de Franse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. Frankrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij door de Franse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Frankrijk kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die

onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C578/16 PPU).

Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar haar verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

De vraag die zich *in casu* stelt, betreft de vraag of de algemene situatie in Frankrijk voor Dublin-terugkeerders, evenals de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land in het kader van de Dublin III-Verordening niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dienaangaande een grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een omstandig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat in het laatste AIDA-rapport wordt gewezen op moeilijkheden die asielzoekers ondervinden bij de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk.

In de bestreden beslissing wordt betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en de toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk gemotiveerd wat volgt:

“Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. De eerste 3 maanden van hun verblijf hebben ze enkel recht op dringende medische zorgen. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (AIDA-rapport p. 131-132). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij onze diensten op 21.05.2024 gezond te zijn.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen gezondheidsgegevens in de vorm van attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet In geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing “in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen” heeft overgemaakt aan de verwerende partij en maakt dan ook niet aannemelijk dat haar overdracht aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook wordt vastgesteld dat verzoekende partij op 21 mei 2024 op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde gezond te zijn (Verklaring DVZ, vraag 38), hetgeen werd opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekende partij brengt geen enkel attest of objectief element desbetreffend bij.

Waar de verzoekende partij meent dat zij in Frankrijk op straat zal belanden beperkt zij zich tot een loutere hypothetische bewering.

Waar zij stelt dat het niet zeker is dat zij een plaats in het opvangcentrum krijgt en dat zij onder fatsoenlijke omstandigheden wordt opgevangen, wijst de Raad naar wat verder wordt gesteld betreffende de opvangvoorzieningen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoont.

De verzoekende partij brengt met haar betoog dan ook geen zwaarwegende gronden aan die aannemelijk maken dat zij bij de overdracht aan Frankrijk om redenen van haar persoonlijk geval zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt bij een overdracht aan Frankrijk vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen. De verzoekende partij levert *prima facie* geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Frankrijk, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Frankrijk, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar individuele situatie foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of een schending uitmaken artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij erop neer dat asielzoekers in Frankrijk onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Franse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de algemene informatie bevestigt dat de Franse staat niet in staat is asielzoekers, en 'Dubliners' in het bijzonder, in goede omstandigheden op te vangen, dat uit het laatste AIDA-rapport blijkt dat de opvangvoorzieningen voor Dubliners niet adequaat zijn, dat zij het risico loopt opnieuw zonder huisvesting te komen zitten en gedwongen te worden op straat te leven, dat door dit gebrek aan infrastructuur om hen op te vangen, asielzoekers gedwongen zijn om op straat te slapen, in ware kampen die gekenmerkt worden door rampzalige leefomstandigheden, dat deze tekortkomingen op het gebied van opvang en huisvesting hebben geleid tot verschillende rechtszaken en veroordelingen van de Franse staat, zowel op nationaal als internationaal niveau, dat deze tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers wordt bevestigd door een onderzoek van een ngo, dat ook het gebrek aan financiële steun in dit onderzoek wordt benadrukt, dat er een groot risico bestaat dat zij niet opgevangen zal worden en geen materiële opvang/hulp zal krijgen in Frankrijk bij het indienen van een asielaanvraag, wijst de Raad er op dat omtrent de opvang en bijstand in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

"In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos, en Sébastien Charre, "Asylum Information Database - Country Report : France – 2023 Update", laatste update op 24.05.2024, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 74).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 74). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Parijs, Charles de Gaulle, betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de préfecture de Police de Paris (8e bureau). Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 111-112) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook in 2023 asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 120). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling

van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en

onthaal en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport in ogenschouw heeft genomen – waarbij bovendien specifiek wordt ingegaan op het feit dat de verzoekende partij zal overgedragen worden via de luchthaven van Parijs en zij gevraagd wordt zich aan te bieden bij de “*préfecture de police de Paris*” – alsook dat zij niet betwist dat er problemen kunnen voorkomen bij de opvang van verzoekers om internationale bescherming, doch heeft geoordeeld dat niet kan worden besloten “*dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.*” en “*dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*”.

Door louter te wijzen op de moeilijkheden betreffende opvang en bijstand in Frankrijk die blijken uit het AIDA-rapport, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Evenmin door te verwijzen naar een onderzoek van een ngo, waarvan het artikel waaruit de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert, dateert van 14 februari 2022 en aldus niet meer recente gegevens bevat dan het AIDA-rapport, update mei 2024, gehanteerd door de verwerende partij bij haar beoordeling. Hetzelfde moet worden gesteld over de rechtspraak van de Raad waarbij een overdrachtsbesluit aan Frankrijk werd opgeschort op grond van het AIDA rapport van 2022.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen. Door te stellen dat uit het AIDA-rapport naar voren komt dat er structurele tekortkomingen zijn in het Franse opvangsysteem en dat uit de resultaten van de inspanningen nog steeds ernstige tekortkomingen en lacunes blijken, beperkt zij zich tot het louter oneens zijn met het oordeel van de verwerende partij, doch weerlegt, noch ontkracht zij hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet waarom niet kan geoordeeld worden dat er sprake is van structurele problemen.

Verzoekende partij voert tevens aan ook het risico te lopen dat haar nieuwe verzoek om internationale bescherming door de Franse autoriteiten als niet-ontvankelijk wordt verklaard, aangezien zij reeds een negatieve beslissing heeft gekregen en dat Dubliners enkel materiële bijstand ontvangen indien hun verzoek om internationale bescherming ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekende partij vreest dan ook hierdoor het risico te lopen zonder huisvesting te zijn en gedwongen op straat te moeten slapen, in kampen die gekenmerkt worden door rampzalige leefomstandigheden.

Met een dergelijk algemeen betoog, wordt niet aangetoond dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zullen respecteren en dat zij, na overdracht, geen gedegen en objectief onderzoek zullen voeren van de door de verzoeker alsdan aangebrachte elementen. Het formuleren van eigen aannames, hypothesen, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

De gemachtigde heeft dit overigens onderzocht en heeft hierover het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de verklaring van betrokkene, met name dat zijn asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen, dient te worden opgemerkt dat het indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de asielaanvragen van de betrokkene werden afgewezen betekend niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande

internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen dat zijn asielaanvragen in Frankrijk telkens werden afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

De Franse instanties stemden op 07.06.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Frankrijk ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert herhalen we dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in

Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Middels het akkoord van 07.06.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. Frankrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Frankrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten."

De gemachtigde heeft aldus gesteld dat verzoeker na de overdracht een nieuw (volgend) verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen indien hij dat wenst en er geen redenen zijn om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Frankrijk niet verlieten.

Verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat deze beoordeling niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn of dat ten onrechte zou zijn besloten dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond.

Verzoekende partij toont met haar algemeen betoog niet concreet aan dat de Franse autoriteiten haar volgend verzoek om internationale bescherming niet aan een ernstig en gedegen onderzoek zullen onderwerpen of dat zij haar na de overdracht zullen terugsturen naar haar land van herkomst zonder haar de mogelijkheid te bieden om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De stelling dat haar nieuwe verzoek om internationale bescherming door de Franse autoriteiten als niet-ontvankelijk wordt verklaard, aangezien zij reeds een negatieve beslissing heeft gekregen en dat haar bijgevolg materiële bijstand zal worden ontzegd, is louter een hypothetische bewering.

2.2.7. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van de verzoekende partij aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

2.2.8. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat, gelet op haar kwetsbaar profiel als asielzoeker, een overdracht naar Frankrijk haar zou blootstellen aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel zou hebben gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen in het derde onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

2.2.9. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is derhalve niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

C. DIGNEF